

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 128/08-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. P., Exekútorický úrad, P., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., konateľom obchodnej spoločnosti Advokátska kancelária, (...), P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 CoE 5/2006 z 20. septembra 2006, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. Er 608/99 z 10. júna 2005 vo výroku o trovách exekúcie, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2007 doručená sťažnosť Mgr. I. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) výrokom uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) o trovách konania sp. zn. 2 CoE 5/2006 z 20. septembra 2006 (ďalej aj „namietané uznesenie“), ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Er 608/99 z 10. júna 2005 vo výroku o trovách exekúcie.

Skutkový stav, v ktorom vidí sťažovateľ porušenie svojich práv, je v sťažnosti opísaný od 12. marca 1999, keď mu bol ako súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávnenej na vykonanie exekúcie o vymoženie sumy 248 408 Sk s prísl.

Okresný súd poveril sťažovateľa vykonaním exekúcie na vymoženie pohľadávky oprávnenej spolu s úrokom a trovami exekúcie. Na základe uvedeného návrhu a poverenia č. 5803 006551 * z 22. marca 1999 začal sťažovateľ výkon exekúcie.

Vzhľadom na to, že uznesením krajského súdu sp. zn. 2 K 278/99 z 24. mája 2004 bol pre nemajetnosť úpadcu zamietnutý návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok obchodnej spoločnosti, ktorá bola v predmetnom exekučnom konaní v procesnom postavení povinnej, podal sťažovateľ okresnému súdu 11. mája 2005 *„žiadosť o rozhodnutie v exekučnom konaní z dôvodu vyplývajúceho zo zákona“*.

Nadväzne na to okresný súd uznesením sp. zn. Er 608/99 z 10. júna 2005 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju s odkazom na zákonom predpokladaný dôvod vyplývajúci zo zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil s tým, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov exekúcie.

Okresný súd v odôvodnení označeného uznesenia uviedol, že exekúciu zastavil z dôvodu výmazu povinnej z obchodného registra (27. októbra 2004) bez právneho nástupcu, čo predstavuje zákonný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na v tom čase platné znenie § 203 Exekučného poriadku.

Na základe odvolania sťažovateľa proti výroku uznesenia okresného súdu sp. zn. Er 608/99 z 10. júna 2005, ktorým mu nepriznal náhradu trov konania, krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 2 CoE 5/2006 z 20. septembra 2006 rozhodol tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. Er 608/99 z 10. júna 2005 v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách exekúcie, a zároveň nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Namietaným uznesením došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho označených práv. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovateľ túto časť sťažnosti odôvodnil poukazujúc okrem iného na to, že: *„Ako súdom poverený súdny exekútor som vykonával exekučnú činnosť na základe zákona a na návrh oprávneného. Vykonávať exekučnú činnosť na základe tohoto návrhu som ako štátom splnomocnená osoba - súdny exekútor, na ktorú štát preniesol časť svojich mocenských oprávnení, odmietnuť nemohol (...) a vo veci som konať musel.“*

Sťažovateľ ďalej vyslovuje názor, že *„nepriznaním náhrady trov exekúcie a náhrady hotových výdavkov je protizákonne znižovaný majetok exekútora a teda súd protizákonne zasiahol do práva na odmenu za vykonanú prácu štátom a na to splnomocnenú osobu a práva na vlastníctvo a na pokojné užívanie majetku, ktoré garantuje Ústava SR“*.

V súvislosti s tým sťažovateľ zdôrazňuje, že pri výkone exekučnej činnosti má postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Keďže exekútor musí vykonávať exekučnú činnosť nezávisle a nestranne, zákon mu okrem iného ustanovuje obmedzenia, pokiaľ ide o vykonávanie iných činností, najmä

nesmie podnikat' alebo pracovať v pracovnom pomere. Za toto obmedzenie inej zárobkovej činnosti mu zákon ako protiváhu ustanovuje, že má zo zákona daný nárok na odmenu, na náhradu hotových výdavkov a na náhradu za stratu času, a v spojitosti s tým sťažovateľ poukazuje na § 196 Exekučného poriadku. Pretože v predmetnej exekučnej veci mu trovy konania neboli priznané, došlo na základe namietaného uznesenia k tomu, že vykonával exekučnú činnosť bez odmeny, a teda bezodplatne a počas trvania exekúcie musel znášať hotové výdavky z vlastného majetku.

Sťažovateľ sa odvoláva aj na zmysel a účel náhrady trov konania pred všeobecným súdom, ktorým je poskytnúť účastníkovi, ktorému to priamo zákon priznáva (pričom exekútor sa považuje za účastníka konania pre ten jeho úsek, v ktorom sa rozhoduje o jeho nároku na náhradu trov exekúcie) náhradu tých trov exekúcie, ktoré mu vo vecnej a časovej súvislosti v konaní vznikli a inak (nebyť exekučného konania) by nevznikli. K tomu ešte sťažovateľ dodáva, že *„Exekučnú činnosť som vykonával s vedomím, že nárok na odmenu a náhradu hotových výdavkov mi predsa garantuje platná právna úprava – zákon, konkrétne ust. § 196 Ex. por. a teda z mojej strany išlo o legitímne očakávanie na získanie majetku, ktoré požíva ústavnú ochranu“*.

Namietané uznesenie je podľa sťažovateľa nezákonné a výkladovo nelogické okrem iného aj z toho dôvodu, že *«pokiaľ by exekútor viedol viaceré exekučných konaní, v ktorých by povinní boli vymazaní z Obchodného registra, resp. by zanikli iným spôsobom, pracoval by exekútorský úrad v každom jednotlivom prípade bez nároku na odmenu a zadarmo a bola by ohrozená existencia súdneho exekútora aj exekútorského „Stavu“»*.

Výhrady sťažovateľa k odôvodneniu namietaného uznesenia sa týkajú aj toho, že z neho nie je zrejmé, prečo a na základe akého ustanovenia Exekučného poriadku by mal exekútor znášať všetky v súlade so zákonom vynaložené náklady, ktoré mu počas exekúcie vznikli, keď konal iba svoju zákonom uloženú povinnosť, a to v zákonom postavení verejného činiteľa. Sťažovateľ taktiež akcentoval tú skutočnosť, že súdny exekútor iba vykonáva exekúciu na základe zákona a podnikateľské riziko musí znášať zásadne účastník exekučného konania, v tomto prípade oprávnený. V priebehu exekučného konania nič

nebránilo oprávnenému, aby navrhol zastavenie exekúcie ešte pred výmazom povinnej z obchodného registra.

Z namietaného uznesenia podľa sťažovateľa vyplýva, že «povinného nie je možné zaviazať na úhradu trov exekúcie, nakoľko zanikol bez právneho nástupcu a oprávneného nie je možné zaviazať na úhradu trov konania, pretože „nemohol ani pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie a žiadnym spôsobom sa nepodielal na situácii vzniknutej postupom súdneho exekútora“. Z vyššie uvedeného sa teda a contrario dá dokonca vyvodiť, že vinu za zastavenie exekúcie nesie súdny exekútor».

Ďalej sťažovateľ tvrdí, že „*Odmena a náhrada výdavkov súdnemu exekútorovi však totiž jednoznačne podľa ust. § 196 exekučného poriadku prináleží vždy, a to bez ohľadu na to, ktorá strana konania (oprávnený alebo povinný) bude zviazaná na jej úhradu. Zákon teda nedáva exekučnému súdu žiadnu možnosť odmietnuť zákonný nárok súdneho exekútora na odmenu a náhradu hotových výdavkov za výkon exekučnej činnosti*“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci konal a následne vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku garantované článkom 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom Uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 2 CoE/5/2006 zo dňa 20. 09. 2006 o náhrade trov exekúcie v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II. v Košiciach pod sp. zn.: Er 608/99 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces garantované článkom 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky výrokom Uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 2 CoE/5/2006 zo dňa 20. 09. 2006 o náhrade trov exekúcie v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II. v Košiciach pod sp. zn.: Er 608/99 porušené bolo.

Zrušuje sa výrok Uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 2 CoE/5/2006 zo dňa 20. 09. 2006, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu o náhrade trov exekúcie a vec sa vracia tomuto súdu v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov tohto konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že výrokom uznesenia krajského súdu o trovách konania sp. zn. 2 CoE 5/2006 z 20. septembra 2006 bolo porušené jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažovateľ tvrdí, že bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože krajský súd nechránil a negarantoval toto základné právo sťažovateľa podľa zákonného predpisu pri uplatňovaní jeho práva na priznanie náhrady trov

exekúcie v rámci núteného výkonu rozhodnutia - exekúcie (nezákonné rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci).

Podstatou argumentácie sťažovateľa je podľa sťažnosti okrem iného tvrdenie, že vzhľadom na ustanovenie § 196 Exekučného poriadku patrí exekútorovi odmena za výkon exekučnej činnosti, a ak krajský súd sťažovateľovi náhradu trov exekučného konania nepriznal, porušil tým zákon a jeho označené práva podľa ústavy a dodatkového protokolu.

Podľa § 235 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konania, ktoré začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov (v znení Exekučného poriadku účinnom do 31. januára 2002). V danom prípade z uvedeného právneho režimu vychádzal aj okresný súd, keď rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú [v súlade s § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku] a o jej zastavení, ako aj o trovách exekúcie v exekučnom konaní sp. zn. EX 104/99, Er 608/99.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania. Tento nárok však možno uplatniť a priznať len v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. za splnenia zákonných predpokladov na jeho priznanie, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných poriadkoch; v posudzovanom prípade to je Exekučný poriadok.

Výklad zákonného ustanovenia, ktoré upravuje predpoklady na vznik nároku na náhradu trov konania, patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Platí to aj pre priznanie nároku na náhradu trov podľa § 203 Exekučného poriadku.

Podľa § 203 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie trov exekúcie. Okresný súd uplatnenú náhradu trov exekúcie sťažovateľovi nepriznal a krajský súd na základe jeho odvolania proti výroku o trovách exekúcie prvostupňové uznesenie v napadnutej časti potvrdil. Vychádzal pritom z § 203 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že v prípade zastavenia exekúcie

má súd možnosť, a nie povinnosť zaviazať na náhradu trov exekúcie oprávneného, nie však povinného. Predpokladom uloženia tejto povinnosti oprávnenému je uváženie súdu o miere jeho procesného zavinenia na zastavení exekúcie. Okresný súd ako exekučný súd vylúčil akékoľvek zavinenie vychádzajúc z toho, že oprávnený nemohol predvídať nemajetnosť povinného ani pri náležitej opatrnosti a krajský súd sa s týmto názorom prvostupňového súdu stotožnil.

Ústavný súd konštatuje, že výklad a použitie § 203 Exekučného poriadku krajským súdom (s prihliadnutím aj na odôvodnenie uznesenia okresného súdu sp. zn. Er 608/99 z 10. júna 2005) nie je v rozpore s účelom a cieľom tohto ustanovenia, ktoré vo svojom texte nesporne obsahuje aj zákonnú možnosť nepriznať náhradu trov zastavenej exekúcie. Vyplýva to z toho, že citované ustanovenie obsahuje možnosť uváženia opierajúce sa o vyhodnotenie postupu oprávneného, miery jeho zavinenia a napokon aj to, že aj keby tu bolo zavinenie, rozhoduje jeho intenzita. Odôvodnenie nepriznania nevyhnutných trov zastavenej exekúcie krajským súdom plne využíva rozsah uváženia, nie je nelogické alebo nad rámec § 203 Exekučného poriadku.

Na základe toho ústavný súd konštatuje, že úvaha krajského súdu o tom, že oprávnený nemal procesné zavinenie na zastavení exekúcie a ani pri náležitej opatrnosti nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie, nie je zjavne svojvoľná. Krajský súd a pred ním okresný súd zhodnotili celkové okolnosti prípadu zastavenia exekúcie náležitým spôsobom. Odôvodnenie namietaného uznesenia predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho výrok, lebo krajský súd vysvetlil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah potvrdil uznesenie okresného súdu v napadnutej časti.

Krajský súd sa vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa, s ktorými sa však nestotožnil. Len pre samotný nesúhlas sťažovateľa s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia však nemožno dospieť k záveru o jeho arbitrárnosti, resp. zjavnej neodôvodnenosti (IV. ÚS 121/08).

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej napadnutým uznesením došlo „v podstate k vynútenému bezodplatnému výkonu exekučnej činnosti (práce), či k realizácii exekúcie zadarmo, resp. aj na moje náklady a na úkor vlastného majetku“, ústavný súd poznamenáva, že samotná skutočnosť pripúšťajúca v konečnom dôsledku vznik situácie, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. novembra 1983, séria A, č. 70), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (citované v prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (IV. ÚS 38/08).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru o nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu a možným porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v nadväznosti na to k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľa.

2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd konštatuje, že v danej veci nie je dôvod, aby odlišne posudzoval aplikovateľnosť čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Zároveň uvádza, že aplikovateľnosť uvedených právnych noriem posudzuje v súlade s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 (čo v celom rozsahu platí, pokiaľ ide o právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu) zahŕňa požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy ustanovených priamo v označenom článku ústavy, ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), a taktiež zahŕňa požiadavku spravodlivosti súdneho konania [čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) (m. m. napr. I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05)].

Ústavný súd konštatuje, že ak rozhodnutím krajského súdu v označenom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, potom už neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Napokon ústavný súd pripomína aj svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy,

ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Preto aj túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Zohľadňujúc všetky uvedené okolnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch uplatnených v petite sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2008